

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobce: T.H.**, nar. „X“, bytem R. 10, S., proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.5.2013, č. j. 20908-2/2013-900000-302,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou krajskému soudu dne 15.7.2013 bylo podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zahájeno soudní řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného, které je specifikováno v záhlaví tohoto rozsudku. Uvedeným

rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (správní orgán prvního stupně) ze dne 11.3.2013, č.j. 6624-6/2013-590000-11, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace o mimořádných odměnách navržených a vyplacených konkrétním celníkům působícím u Celního úřadu Svitavy ve vymezeném časovém období.

Žalobní body:

Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť mu bylo odmítnuto poskytnutí informací, které požadoval v souladu s platnou právní úpravou. Rozhodnutí žalovaného je v přímém rozporu s ustanovením čl. 2 odst. 2 a čl. 17 odst. 1, 4, a 5 Listiny základních práv a svobod a v přímém rozporu s ustanovením § 2 odst. 1, 2 a 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), resp. s ustanovením § 8b zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalobce má za to, že nebyly dány podmínky pro uplatnění výluky z poskytování informací, konkrétně informací o odměňování specifikovaných celníků coby činitelů veřejné moci. Žalobce se tak cítí být poškozen na svém veřejném subjektivním právu na poskytnutí informací o činnosti povinného subjektu, a to, v jaké výši a na čí odpovědnost konkrétní úřední osoby obdržely jako příjemci veřejných prostředků od svého zaměstnavatele mimořádné finanční odměny. Dle žalovaného může údajně takový požadavek na sdělení informací představovat prostředek nátlaku na činnost pracovníka, tudíž nelze vyloučit provádění principu proporcionality. Žalovaný poukázal na to, že praxe správních soudů není jednotná, v souladu s rozsudkem vydaným v této věci Krajským soudem v Hradci Králové č.j. 30Af 23/2011-30 dne 30.10.2012 osvětlil test proporcionality, přičemž poukázal na čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

Uvedenou argumentaci považuje žalobce za nepřijatelnou. Podle § 8b odst. 1 informačního zákona je povinný subjekt povinen poskytnout základní informace o osobě, které byly poskytnuté veřejné prostředky. Dle žalobce tak měly být jím požadované informace na základě této právní normy poskytnuty, neboť mimořádné odměny celníků poskytnuté jim v souvislosti s výkonem jejich služebních funkcí u Celního úřadu Svitavy od května 2005 do února 2011 spadají pod definici veřejných prostředků podle § 2 písm. g) zák. č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole). Žalobce má za to, že požadavek na tyto informace je plně legitimní, neboť znalost přiznávání a vyplácení mimořádných odměn zaměstnancům veřejné správy je prostředkem přímé občanské kontroly, jeho požadavek je tak ve veřejném zájmu. Žalobce proto odmítá důvodnost provádění testu proporcionality, brojí tedy nejen proti samotnému rozhodnutí žalovaného, nýbrž i proti právnímu názoru, který byl obsažen v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové v této věci č.j. 30Af 23/2011-30 ze dne 30.10.2012. Žalobce se naopak dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 169/2012-38 ze dne 6.12.2012, když Nejvyšší správní soud je toho názoru, že test proporcionality provedl již zákonodárce tím, že v informačním zákoně stanovil okruh případů vyloučených z jinak obecně stanoveného pravidla, že je nutno poskytovat základní osobní informace o příjemcích veřejných prostředků.

Nadto žalobce považuje žalovaným provedený test proporcionality za plytký a nedostatečný z hlediska vhodnosti, potřebnosti a zvážení dvou vzájemně kolidujících práv. Všichni dotčení celníci rozhodovali ve správním řízení, nejen v řízení blokovém.

Za absurdní označil žalobce argumentaci žalovaného o možnosti zneužití žádosti o poskytnutí informací jako prostředku nátlaku, a to dokonce i v prostředí mezi celníky navzájem. K řádnému fungování veřejné správy jsou přitom dle žalobce určeny jiné prostředky než odpírání poskytování informací.

Rozhodnutí žalovaného směřuje k nelegálnímu znemožnění legitimní občanské kontroly celních orgánů.

Pokud jde o odkaz žalovaného na judikaturu Soudního dvora EU ve věcech C-465/00, C-38/01 a C-139/0, je žalobce toho názoru, že judikatura vykazuje skutkové odlišnosti.

Žalobce odmítá přímou aplikaci § 2 zák. č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů na základě Metodického doporučení Ministerstva vnitra a Stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů, na němž je napadené rozhodnutí založeno, neboť se nejedná o pramen práva České republiky. Jde-li o odmítnutí poskytnutí požadovaných informací u celníků, kteří nedosahují příjmů trojnásobku průměrné mzdy, pak žalobce zvolené kritérium v kontextu odkazovaných nálezů Ústavního soudu a s ohledem na dikci ustanovení § 8b informačního zákona považuje za zcela irelevantní a nelegitimní, neboť pak by z občanské kontroly byla vyloučena většina celníků.

K testu proporcionality u celníka Mgr. J.P., Ing. M.S. a Mgr. R.V. žalobce uvádí, že jeho odvolací námitky nebyly řádně vypořádány v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. I kdyby žalobce připustil nutnost testu proporcionality, je toho názoru, že v případě Mgr. J.P., Ing. M.S. po celé období od května 2005 do února 2011 a v případě Mgr. R.V. po období od 1. srpna 2008 do 30. června 2010 je po právu požadované informace poskytnout, neboť Tito rozhodovali ve správním řízení a žalovaný sám uznal, že se u nich neuplatní kritérium trojnásobku průměrné měsíční mzdy. V tomto ohledu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a odkazuje se na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6Ads 19/2013-35 ze dne 21.6.2013. Považuje tak obě správní rozhodnutí za nezákonná a nepřezkoumatelná.

Žalobce je toho názoru, že se žalovaný hodlá vyhybat či maximálně oddálit plnění svých zákonných povinností ve smyslu poskytnutí požadovaných informací, což zdánlivě zakrývá tím, že koná v intencích právních závěrů shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové vydaného již v této věci.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dále, aby krajský soud nařídil žalovanému poskytnout požadované informace podle § 16 odst. 4 informačního zákona.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný setrval na právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž v konkrétní rovině k žalobním bodům uvedl následující.

Žalovaný poukázal na vázanost právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové v této věci, který postup dle zmíněného metodického pokynu označil za: „*rozumný kompromis v otázce povinnosti poskytování konkrétní výše odměn u konkrétních zaměstnanců, jimž je vyplácen plat z veřejných prostředků.*“ Žalovaný zdůraznil, že u těch pracovníků, kteří nepřekračují trojnásobek průměrné mzdy, tedy nedisponují rozhodovací pravomocí a většími objemy veřejných prostředků, pak v souladu s uvedeným rozsudkem krajského soudu převažuje právo na ochranu osobních údajů. Žalovaný poukázal na to, že právo na informace patří dle Listiny základních práv a svobod mezi práva politická, přičemž dle žalovaného dochází ke střetu se základním lidským právem na ochranu osobních údajů, přičemž se žalovaný odkazuje na nález Ústavního soudu sp.zn. Pl ÚS 4/94 ze dne 12.10.1994: „*K omezení základních práv a svobod, i když jejich ústavní úprava omezení nepředpokládá, může dojít v případě jejich kolize. V těchto situacích je nutno stanovit podmínky, za splnění kterých má prioritu jedno základní právo či svoboda, a za splnění kterých má jiné.*“ Tím tedy Ústavní soud dává průchod testu proporcionality, žalovaný přitom nesouhlasí s vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu o tom, že test proporcionality již provedl zákonodárce stanovením výluk z informačního zákona, když takový závěr nepodporuje konkrétní průběh legislativního procesu této právní normy. Účel zákonodárce nebyl cílen na příjemce veřejných prostředků formou platů státních zaměstnanců, nýbrž na příjemce dotací či jiného majetkového prospěchu z veřejných prostředků.

Žalovaný proto, vědom si nejednotnosti náhledu soudní praxe na projednávanou problematiku (postoupení sporné právní otázky rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu usnesením č.j. 8As 55/2012-23 ze dne 28.2.2013), navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Podstatné okolnosti ve věci:

Dne 14.3.2011 obdržel Celní úřad Svitavy žádost žalobce o poskytnutí informací podle informačního zákona, a to poskytnutí přehledu všech finančních odměn s vyznačením jejich druhu a částky, které byly navrženy a vyplaceny u Celního úřadu Svitavy za období od května 2005 do února 2011 u celníků: Mgr. J.P., Ing. M.S., Mgr. R.V., Ing. J.S., J.N., Bc. V.K., B.Ř.. Dále žalobce požadoval specifikaci služebních funkcionářů odpovědných za návrh příslušné finanční odměny pro jednotlivé celníky a dále specifikaci služebních funkcionářů odpovědných

za schválení návrhu příslušných finančních odměn. Dále žalobce požadoval přehled o oceněních nefinančního charakteru udělených celníkům služebně zařazeným u Celního úřadu Svitavy za období od května 2005 do února 2011 včetně. Dále požadoval informaci o kázeňských přestupcích v souvislosti s výkonem služby u celní správy. Rozhodnutím Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 3.5.2011, č.j. 4476-4/2011-060100-21 bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Svitavy, jímž byla žádost žalobce odmítnuta, a žalobci bylo částečně co do poskytnutí informace o oceněních nefinančního charakteru vyhověno.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové v této věci č.j. 30Af 23/2011-30 ze dne 30.10.2012 bylo uvedené rozhodnutí zrušeno, přičemž novým rozhodnutím žalovaného ze dne 30.1.2013, č.j. 5248/2013-900000-302 bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému řízení s tím, že žalobci je třeba poskytnout informace o kázeňských přestupcích, co se týče požadavku o podání informace o finančních odměnách, je třeba postupovat dle rozdělení veřejných zaměstnanců v Metodickém doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nově vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11.3.2013 vyhovělo žalobci v části jeho požadavku týkajícího se nefinančních ocenění a kázeňských přestupků, ve zbytku byla žádost odmítnuta. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21.5.2013, č.j. 20908-2/2013-900000-302, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, bylo k odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.

Shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové v této věci na str. 7 uznal odborně-veřejnou kritiku právního závěru Nejvyššího správního soudu obsaženého v rozsudku č.j. 5As 57/2010-79 ze dne 27.5.2011, kterým byla vyslovena nutnost považovat za příjemce veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 informačního zákona jakoukoliv osobu, které je vyplacena byť minimální částka z veřejných rozpočtů. Krajský soud přitom poukázal na relativizaci tohoto právního závěru rozsudkem samotného Nejvyššího správního soudu č.j. 4As 40/2010-60 ze dne 11.11.2011, který vytváří prostor pro uplatnění testu proporcionality mezi v kolizi stojícími základními právy, a to práva na soukromí a práva na informace. Na str. 8 citovaného rozsudku krajského soudu je pak akceptován právní názor vyjádřený v Metodickém doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím, včetně jednotlivých kategorií veřejných zaměstnanců. Dále se krajský soud vyjádřil k testu proporcionality, když odkázal na nález pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 15/96 ze dne 9.10.1996 (kritérium vhodnosti, potřebnosti, porovnání závažnosti). Krajský soud přitom žalovaného zavázal k tomu, aby dle uvedeného metodického doporučení rozdělil dotčené osoby do příslušných kategorií veřejných zaměstnanců a rozhodl na základě tohoto zařazení a případného testu proporcionality.

Rozhodnutí žalovaného vycházelo ze shora uvedeného metodického doporučení, tedy z právního názoru, že ve věci je vždy ke každé konkrétní osobě nutno provést zařazení do příslušné kategorie veřejných zaměstnanců a u 2. kategorie zaměstnanců rovněž test proporcionality mezi právem na požadované informace a ochranou osobních údajů, a to dle kritérií postihujících služební zařazení jednotlivých zaměstnanců veřejné správy. Údaj o výši odměn přitom žalovaný považuje za čistě osobní údaj, jehož zveřejnění zasahuje soukromou sféru subjektu. Metodické doporučení přitom rozlišuje mezi třemi kategoriemi zaměstnanců: 1. kategorie - poskytování údajů u veřejných funkcionářů s klíčovou odpovědností a rozsáhlou řídicí a rozhodovací pravomocí; 2. kategorie - vysoce postavení úředníci vybavení podstatným oprávněním nebo vlivem ve spojitosti s nakládáním s veřejnými prostředky, u nichž je nutno provádět test proporcionality; 3. kategorie - nižší úředníci, u nichž bez jejich souhlasu není zákonný důvod k poskytování informací. Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný srozumitelně vyložil, kteří zaměstnanci Celní správy České republiky spadají pod 1., 2., a 3. kategorii. S tímto zařazením včetně žalovaným provedené korekce níže uvedené se krajský soud ztotožňuje a na něj odkazuje. Žalovaný pozměnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (str. 8 napadeného rozhodnutí) ohledně těchto osob:

Mgr. J.P. po určitou dobu spadal do 2., nikoliv do 3. kategorie veřejných zaměstnanců dle metodického doporučení, proto je třeba jej považovat za veřejného funkcionáře podle § 2 odst. 2, 3 zákona o střetu zájmů. Ing. MS. byl zařazen do 2., nikoliv do 3. kategorie veřejných zaměstnanců. Mgr. R.V. byl pro období od 1.8.2008 do 30.6.2010 zařazen do 2., nikoliv do 3. kategorie veřejných zaměstnanců, neboť z pozice funkce zástupce ředitele odboru byl oprávněn rozhodovat ve správním řízení. U těchto osob dovedl žalovaný nutnost provádět test proporcionality. U ostatních shora dle žádosti žalobce jmenovaných celníků žalovaný uzavřel, že se jedná o tzv. nižší úředníky 3. kategorie, kteří ve sledovaném období nedosáhli trojnásobku průměrné měsíční mzdy. U osob, u nichž bylo nutno provést test proporcionality, uzavřel plně ve shodě s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, že převažuje právo těchto osob na ochraně jejich soukromí nad právem žalobce na poskytnutí informace o výši jejich příjmů. Správní orgán prvního stupně přitom provedl test proporcionality (jak je patrné z odůvodnění jeho rozhodnutí) mezi právem na ochranu soukromí a právem na informace dle kritéria vhodnosti, potřeby a závažnosti v kolizi stojících základních práv, a to porovnáním empirických, systémových, kontextových a hodnotových argumentů. Dle kritéria vhodnosti - kontrola veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky - dospěl k závěru, že poskytnutím informace nelze docílit požadované kontroly, neboť výše odměny je podmíněna řadou faktorů, které by s prostou informací o finanční částce poskytnuty nebyly (nebyly požadovány). Bylo uznáno, že požadovaného výsledku, tedy získání informace nelze dosáhnout jinak, nicméně takové vnímání testu proporcionality bylo odmítnuto s poukazem na nepřijatelnou izolovanost a nedůvodné upřednostnění kritéria potřeby. Při porovnání závažnosti obou základních práv dospěl správní orgán prvního stupně a potažmo žalovaný k závěru, že právo na ochranu soukromí

podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a práva na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod porovnal jednak dle systematického zařazení, když podtrhl politický charakter práva na informace a zejména zdůraznil, že v případě dotčených osob celníků se jedná osoby zodpovědné z výkonu svého služebního postavení svým nadřízeným, nejedná se osoby dosazované veřejností a veřejnosti přímo odpovědné, jak je tomu např. u politiků. Tyto osoby nelze považovat za osoby veřejně známé, tudíž intenzita práva na ochranu jejich soukromí je vyšší než u osob veřejně známých. Nadto byly zváženy případné negativní důsledky poskytnutí informace o mimořádných odměnách pro další motivaci těchto osob. Vzhledem k tomu, že uvedené osoby neposkytly souhlas s poskytnutím požadovaných informací, informace nebyly žalobci poskytnuty.

Posouzení důvodnosti žaloby krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí na základě včasné podané žaloby (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a podle právního a skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.), bez nařízení jednání (§ 51 odst.1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Krajský soud předně zdůrazňuje, že ve věci již byl nosný a pro žalovaného závazný právní názor tímto krajským soudem vysloven v rozsudku č.j. 30Af 23/2011-30 ze dne 30.10.2012. Tedy, jestliže byl žalovaný zavázán k určitému právnímu postupu ve věci, pak nyní krajský soud přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů rovněž a zejména v tom ohledu, zda se žalovaný od vysloveného právního názoru neodchýlil. V dané věci je přitom z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačné, že žalovaný v zásadě postupoval dle instrukcí vyslovených v uvedeném rozsudku krajského soudu, když rozřadil dotčené osoby do příslušných kategorií dle shora citovaného metodického doporučení a provedl test proporcionality. Tedy, jestliže žalobce sporuje postup žalovaného dle metodického doporučení a nadbytečnost či dokonce nemístnost testu proporcionality, či zdůrazňuje skutkové odlišnosti judikatury Soudního dvora EU, pak v dané fázi soudního řízení krajský soud nemůže měnit a ani nehodlá měnit v tomto ohledu svůj právní názor, neboť ten již byl závazně vysloven a odůvodněn v předchozím rozsudku v této věci. Tento žalobní bod je proto nedůvodný. Odkazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kdy je zastáván jednoznačný výklad ve prospěch práva na informace, jsou přitom paralyzovány právě tou skutečností, jak uvedeno shora, že sporná otázka testu proporcionality v těchto typových věcech byla předložena k řešení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

Pokud jde o názor žalovaného, že poskytnutí informace o výši odměny by mohlo představovat prostředek nátlaku na činnost pracovníka, k takovému závěru neshledává krajský soud dostatek argumentace, nicméně se očividně nejedná o stěžejní důvod napadeného rozhodnutí.

Co se týče žalobcem tvrzené občanské kontroly, krajský soud se ztotožňuje s žalovaným, resp. s názorem správního orgánu prvního stupně, že z pouhého uvedení finanční částky odměn nelze učinit korektní závěr o tom, zda veřejné prostředky byly využity účelně, či nikoliv.

Pokud jde o zařazení konkrétních osob do příslušných kategorií dle metodického doporučení, krajský soud na rozdíl od žalobce shledal korekce provedené žalovaným za zcela srozumitelné, racionální a řádně odůvodněné, o čemž svědčí rovněž pasáž odůvodnění tohoto rozsudku v části týkající se podstatných okolností ve věci. Žalovaný zdůvodnil zcela konkrétně, proč Mgr. J.P., Ing. M.S. a Mgr. R.V. pro určitou dobu zařadil do 2., nikoliv do 3. kategorie veřejných zaměstnanců dle metodického doporučení, tudíž dovodil, že je u nich třeba provést test proporcionality. S ohledem na to, že test proporcionality byl ve vztahu k těmto osobám i přes jejich odlišné zařazení správním orgánem prvního stupně proveden, nemohlo toto dílčí pochybení prvostupňového rozhodnutí vést k jinému než potvrzujícímu rozhodnutí žalovaného.

Co se týče žalobní námitky do kvality provedení testu proporcionality, má krajský soud za to, že žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně přistoupil k provedení testu proporcionality s potřebnou dávkou pečlivosti, když plně objasnil svoje úvahy o nedostatku naplnění jednotlivých kritérií. S vyhodnocením kritéria vhodnosti již krajský soud vyslovil souhlas shora pro absenci dostatečného množství podkladů (pouze navržená a vyplacená finanční částka s uvedením osoby, která ji navrhla) k tomu, aby mohla být tímto způsobem provedena efektivní občanská kontrola řádného hospodaření s veřejnými prostředky. Ohledně kritéria potřebnosti je na místě dát za pravdu žalovanému, že toto kritérium nelze izolovat ani upřednostňovat. Naproti tomu kritérium závažnosti v kolizi stojících Listinou základních práv a svobod chráněných práv nabádá k upřednostnění poskytnutí ochrany právu na ochranu soukromí, neboť se nejedná o politicky činné osoby, jak uvedl žalovaný, a rovněž z toho důvodu, že bylo prokázáno, že zvolený způsob nevede k cíli, k němuž se hlásí. Ke kontrole hospodaření s veřejnými prostředky jsou totiž dány jiné zákonné prostředky, které nevedou k narušení práva na ochranu soukromí dotčených osob.

S ohledem na vyslovený právní názor, na němž stojí výrok tohoto rozsudku, krajský soud neshledal žádné indicie nasvědčující tomu, že by se snad žalovaný hodlal vyhýbat či maximálně oddálit plnění svých zákonných povinností ve smyslu poskytnutí požadovaných informací, že by tedy bránil občanské kontrole využívání veřejných prostředků, jak se domnívá žalobce.

Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobní body nebyly důvodné. Za daného stavu věci krajskému soudu nezbylo než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly běžnou úřední činnost žalovaného.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 9. dubna 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová